

**UNIVERSITAT
JAUME·I**

**TREBALL FINAL DE GRAU EN
MESTRE/A D'EDUCACIÓ
INFANTIL/PRIMÀRIA**

***MÈTODES D'AVALUACIÓ DE
L'EXPRESSIÓ ESCRITA***

Àgueda Moreno Gutiérrez

Francisco Javier Gonzalez Darder

**Departament d'educació: Didàctica de la
llengua i de la literatura.**

Curs acadèmic: 2016/2017

Índex

1. Resum	2
2. Marc teòric	3
3. Justificació	7
4. Mètodes de correcció i avaluació	8
• Cassany.....	8
• Helmer Myklebust i Feldman.....	13
• T.A.L.E. : test de anàlisi de lectoescriptura.....	15
5. Conclusions	18
6. Bibliografia i web grafia	20

1. RESUM

Aquest treball sobre la redacció i com corregir i avaluar correctament un escrit esta basat en diferents models i mètodes que proposen diversos autors.

Es reflexiona per una part sobre com s'enseny a escriure un text als xiquets/es, és a dir, quins són els procediments que s'utilitzen, els mètodes i la metodologia utilitzada hui en dia en les aules, ja que els mestres de hui en dia no es preocupen de buscar noves metodologies i de preocupar-se de corregir els textos amb sentit.

I per altra part es fa una breu comparació en la metodologia utilitzada fa uns anys i la de l'actualitat, concretament aquest treball és una crítica a la manera de ensenyar i de corregir els textos dels alumnes hui en dia, ja que se assembla a la de fa uns anys.

Considere que aquest tema és important degut a que la redacció és un tema que ha de estar en les aules de manera activa i que els xiquets/es han de gaudir amb la redacció.

Es proposen diferents mètodes de com corregir un text o una redacció de diferents autors, diferents maneres de puntuar, de avaluar...

Paraules clau: redacció, correcció, avaluació, mètodes.

2. MARC TEÒRIC

Segons Cassany, “un bon redactor / a és aquell que és capaç de comunicar-se coherentment per escrit, produint textos d'una extensió considerable sobre un tema de cultura general” (Cassany, 1996, p. 251)

El autor classifica estes habilitats en tres eixos basics: Procediments, Conceptes i Actituds.

La expressió escrita no s'ha de forçar, és a dir és un procés en el que l'alumne ha d'anar descobrint l'interès i el plaer que li comporta escriure, per això serà necessari que el mestre/a anime i motive als seus alumnes quan tinguen que escriure un text.

El alumne ha de gaudir en l'expressió escrita ja que s'hi gaudeixen millor ho faran i més ho entendran.

Per això, (Cassany, 1996, p. 154) diu que “en la llengua escrita és molt important la concepció que té l'alumne sobre l'escrit”.

“La classe d'expressió escrita ha de fomentar actituds mes equilibrades sobre la llengua. Cal donar a entendre a l'aprenent que qualsevol error és important, que cal vigilar tant l'ortografia com l'estructura del text i que es pot escriure igual de bé un escrit formal que un col·loquial” (Cassany, 1996, p. 155)

El paper dels mestres és important ja que hem de ser guies del procés d'escriptura, i hem de avaluar tot el procés d'escriptura, des de que comencen a pensar la idea i a fer el esborrany fins que fan el text, no sols el resultat. I ho hem de fer de una manera objectiva i clara, on la correcció i la avaluació tinguen un sentit.

El procés d'escriptura de avui en dia es un aspecte que cal millorar ja que quasi tots els mestres entenem aquest procés com una obligació en la que el xiquet/a ha d'escriure un text i el mestre/a el corregeix sense ningun tipus de sentit. Un text s'han de corregir els errors que els alumnes puguen entendre.

En aquests sentit el xiquets/es de l'actualitat fan textos sense reflexionar sobre el que estan escrivent, no fan cap tipus d'esborrany, apunten tot el que se'ls ocorre, encara que no tinga res a veure, escriuen frases curtes sense intentar enllaçar unes amb altres...

Aquests processos de composició s'han de eradicar y el autor ens explica que ja “en els anys 70 un grup de psicòlegs, pedagogs i mestres es va interessar en les micro habilitats i el les tècniques d'avaluació, com l'observació, recollida de la informació, engistrament amb vídeo, recollida d'esborranys, verbalització en veu alta del pensament...” (Cassany,1996, p.255)

En aquestes investigacions es va veure que els alumnes més competents en l'expressió escrita utilitzen les mateixes estratègies de composició.

Per a ser un bon escriptor/a el autor distingeix 7 passos fonamentals:

1. Lectura, és a dir ser un bon lector.
2. Prendre consciència de l'audiència, pensar el que volen dir en la redacció.
3. Planificar el text, fer un esquema mental.
4. Rellegir els fragments escrits.
5. Revisar el text.
6. Procés d'escriptura recursiu, modificar el text mentre el escriu.
7. Estratègies de suport

En cap cas cal adoptar-los com a norma de conducta personal o didàctica, perquè la composició té variacions importants segons la persona, el text i les circumstancies. (Cassany, 1996, p.257)

El autor proposa dos propostes de model de composició: una primera proposta lineal de distingir les tres fases de pre-escriure, escriure i reescriure, i una segona més sofisticada dels estadis paral·lels en que els diversos nivells de composició interaccionen entre si.

En canvi, Cassany afirma que el model teòric més difós i aplicat a l'ensenyament és el de Flower i Hayes 1980 i 1981.

Cassany, 1996, p.259, afirma que "l'acte d'escriure es compon de tres processos basics: fer plans, redactar i revisar, i d'un mecanisme de control, el monitor, que s'encarrega de regular-los i de decidir en quin moment treballa cadascun".

"Durant el procés de **fer plans** ens fem una representació mental del que volem escriure i de com volem procedir" (Cassany, 1996, p.259).

"El procés de **redactar** s'encarrega de transformar aquest projecte de text que fins ara només és un esquema semàntic". (Cassany, 1996, p.260)

En els processos de **revisió** l'autor compara l'escrit aconseguit en aquell moment amb els objectius planificats prèviament i el retoca per a que se adequi i millorar-lo.

Aquest conjunt de processos es poden enllaçar de diverses maneres, no tenen que anar totes lligades de la mateixa manera e iguals, i totes són igual de vàlides, ja que no hi ha un esquema lineal per a tots/es i logic.

Per això, la qualitat del producte final depèn de si el procés de redacció ha estat ben desenvolupat i complet, no del ordre. Com diem abans lavaluació del procés no s'ha de puntuar sols el producte final ja que és tot un procés i s'ha de avaluar el conjunt.

El autor destaca, com aspecte complementari, la presència que tenen els ordinadors a l'escola. En els últims anys els ordinadors i els programes de processament de textos han evolucionat molt i han revolucionat l'acte d'escriure i en tots els àmbits socials en que s'utilitza.

Cassany, diu que a l'escola no s'utilitzen aquests programes i aquestes ferramentes que les noves tecnologies ens donen i la presència que avui en dia tenen és, en la majoria dels casos, simbòlica, a pesar de que la societat sí que avança amb les noves tecnologies i a saber escriure amb l'ordinador.

Cassany 1990 distingeix quatre enfocaments bàsics de la didàctica de l'expressió escrita, segons diversos aspectes. Cada plantejament posa èmfasi en un aspecte determinat de l'habilitat.

Els quatre enfocaments que proposa són: Enfocament gramatical, Enfocament funcional, Enfocament processual, Enfocament basat en el contingut.

El més utilitzat a l'escola i el més difós és el gramatical ja que és el que té una llarga tradició pedagògica que nosaltres hem heretat a l'escola per falta de coneixements dels mestres, que no han sabut o no han volgut per comoditat proposar i/o interessar-se per noves metodologies.

Pel contrari el enfocament processual i el basat en el contingut són els més desconeguts, els dos s'han desenvolupats als EUA durant la dècada dels 80 a partir de investigacions.

La pregunta que es fa Cassany en quan aquests continguts i la que nosaltres, com a docents, ens fem és: "¿quin és l'enfocament més vàlid per a la Reforma que ara se'ns planteja?" Doncs davant esta qüestió Cassany diu: " aquestes línies didàctiques són complementaries i triar un enfocament o un altre és una qüestió de tendència o d'èmfasi, de destacar uns aspectes per damunt dels altres".../...

"Partint de la situació actual, creiem que poden aportar més renovació i millora a la classe de Llengua són el funcional i el processual, perquè aporten un treball global de tipus de text i de procediments". (Cassany,1996, p.269)

Deixant a banda aquests enfocaments, la producció de l'escrit es pot analitzar des d'altres òptiques com: tipus d'unitat lingüística, treballs intensius-extensius, tècniques didàctiques...

“La distinció entre activitats intensives i extensives és funcional i pràctica. Les intensives són exercicis de curta durada mentre que les extensives són propostes més llargues.

(Cassany1996, p.270)

Entre les propostes extensives la més coneguda és el taller d'expressió escrita que tots possiblement coneguem.

Un plantejament equivocat que tenen els mestres és dir que la redacció és una tasca que s'ha de dur a terme en cicles superiors ja que a edats inferiors els xiquets/es no tenen la maduració adequada per a treballar sobre l'escrit.

La manera tradicional de la que quasi tots hem après és fer redaccions setmanals sobre temes variats que proposava el mestre/a i després esperàvem a ser corregits. Aquesta practica amb l'arribada de les noves metodologies ja no s'utilitza tant.

La explicació que li donen és que en la vida quotidiana no s'escriuen redaccions, per aquesta raó la carta, la nota, el currículum... han substituït a la redacció, ja que aquests si que són escrits que s'utilitzen en la vida real.

Cassany, 1996, p.273, proposa una sèrie de propostes de redacció motivadores per als nens/es.

Tècnica del'1+1 = Binomi Fantàstic de Giami Rodari, Paraules, frases i redacció, Histories per manipular, Les metàfores, Les 5 Q, Comentaris d'una frase cèlebre, Dibuixos i imatges, Textos reals o versemblants.

Per a la correcta execució d'aquestes propostes els mestres han de donar pautes als alumnes i guiar-los en el procés en tot moment.

Cal dir que altres autors com Gustau Iglesias, coneixen el mètode i el proposen també com a metodologia a l'hora d'ensenyar.

3. JUSTIFICACIÓ

Avui en dia en les aules de primària es segueix corregint i avaluant de la manera que s'ha fet sempre, com ens han ensenyat. Aquest mètode de corregir no és que no siga vàlid sinó que no és un mètode eficaç per a la correcció d'un escrit ja que es basa en la mera correcció de gramàtica, lèxic, ortografia... i no incideix en el propòsit de que el xiquet/a es fixe en les errades per a que no les torne a cometre.

Jo m'he interessat concretament en aquest tema per que és una qüestió que no es tracta i de que no esta investigada per lo que du a que a penes hi hagen autors interessats en investigar i per lo conseqüent oblidem la importància d'aquesta, tenint en compte que l'expressió escrita és uns dels continguts fonamentals en el currículum de primària.

Cassany diu que l'objectiu primordial de corregir és que l'autor de l'escrit comprega les errades que ha fet i que les torne a fer per a que no es tornen a repetir en el futur. Este és l'objectiu que tots els docents deuríem de tindre clar, la redacció no és escriure sobre temes variats, corregir-los i arxivar-los, la redacció és un procés en el que s'han de tindre en compte tots i cada un dels aspectes, un xiquet/a quan fa un escrit i hi ha errades, el mestre/a ha de fer-li veure eixes errades, fer que les comprega i tornar a reformular el text, d'aquesta manera el nombre de faltes disminuirà en la pròxima redacció.

Un altra qüestió important és com avaluar el text, actualment hi ha docents que esperen que el alumne/a escriga tot allò que s'espera de ell/a i si no es així ho qualifiquem malament perquè no és el que hi havia que posar o falta per escriure més adjectius, més adverbis... sense adonar-nos que no és que no ho haja posat sinó que la instrucció que ha donat el mestre/a no és clara i precisa. Una instrucció ha de ser clara i ha de contindre tot allò que va a ser avaluat, si li digam a un xiquet/a "*escriu una redacció del tema que viugues*", a l'hora de corregir i avaluar no podem penalitzar que per exemple no hi hagen quasi adjectius per que no li ho hem demanat i per lo tant el alumne/a no ho sap. Diferent és si digam "*fes una redacció de 50 paraules i 10 adjectius*", aleshores avaluarem que efectivament tinga 50 paraules i 10 objectius.

Per últim vull destacar el gaudi i el plaer d'escriure ja que comporta açò que estiga motivat. Cassany tracta aquest tema a fons i ens explica que si en un text corregim sols les errades malament fetes difícilment el nen/a es motivarà i gaudirà amb l'escrit. Una manera de intentar motivar-los és corregint les errades però també dient les coses ben fetes. Per exemple posant un + en tot allò ben fet i un – en les errades que cal millorar. D'aquesta manera el xiquet/a no veu sols el que ha fet mal sinó que també veu el que fa be.

Una oració que m'agrada molt de Cassany i reflecta el que he dit és: "*la correcció pot ser un instrument molt eficaç si se sap utilitzar amb intel·ligència*".

4. MÈTODES DE CORRECCIÓ I AVALUACIÓ

Cassany

Per una banda, segons Cassany, “La correcció és una de les qüestions metodològiques més importants d’una classe d’expressió escrita. Els mestres dediquem molt de temps a corregir exercicis dels nostres alumnes i ho fem sense ganes degut a que sabem per experiència que els alumnes no es fixen tant com voldríem en les errades i en les nostres nores, i que al final acabem repetint els mateixos errors.” Generalment aquesta manera de corregir no fem res per canviar-la, acabem pensant que és així i que no es pot fer res”. (Cassany, 1996, p. 279,280)

Front aquesta qüestió que ens planteja Cassany diu: “ S’han de forjar rols assumits que són els que provoquen que l’alumne esperi a ser corregit i que els mestres estem obligats a fer-ho de la manera que s’ha fet sempre. Estos rols no afavoreixen gens l’aprenentatge de l’expressió escrita”. (Cassany, 1996, p. 280)

Rols que hui en dia continuen estant presents en les aules de primària i que hi ha que eradicar quan antes.

Per altra banda Cassany afirma que “La correcció és un subprocés més important i imprescindible del procés global de la composició de textos”. (Cassany, 1996, p. 281)

Altra de les qüestions que avarca el autor per a millorar la correcció és que els alumnes han d’aprendre a autocorregir-se de la mateixa manera que generen idees o que fan esquemes, ja que d’aquesta manera els alumnes es fixen més en els errors per lo que du a que presten més atenció i per lo tant no es tornen a repetir. Una de les activitats que es fa és fer el seu propi vocabulari, on els xiquets/es han de dibuixar la paraula en la que s’han equivocat o han tingut una errada.

Cassany afirma que el primer pas que s’ha de donar per canviar això és donar una correcció dinàmica, és a dir, una correcció on mestre i alumne siguen partícips actius.

Cassany 1989 i 1991 i Serafini 1989 tracten la qüestió a fons i aporten idees i consells variats com:

- Entendre la correcció com una tècnica didàctica que pot ser voluntària, variada i participativa.
- Corregir només allò que el alumne pot entendre.
- Donar consells pràctics
- Corregir quan el alumne té fresc el que ha llegit
- Augmentat la qualitat de la correcció encara que baixi quantitat.
- Corregir els esborranys del text, previs a la versió definitiva.

- Marcar els errors i demanar al alumne que els busque de manera correcta.

Cassany separa l'avaluació en dos aspectes complementaris: el producte escrit i el procés de composició.

Hui en dia i des de fa anys els docents a l'hora de avaluar es centren sols en el producte de l'escrit i no en el procés i això és una de les qüestions que Cassany critica ja que el procés és igual o més important que el resultat final del producte.

En quan a l'avaluació del producte la tècnica més utilitzada és la prova d'expressió escrita, on l'alumne/a ha de redactar un text d'un tema proposat pel mestre/a.

Segons Cassany 1996, aquesta prova habitualment es fa amb poca preparació tant per part dels mestres com de l'alumne, per això per a que siga valida s'han de tindre una sèrie de qüestions ordenades de manera lògica: objectius, exercici, tipus de text, criteris de barem i d'èxit i sistema de correcció.

"El barem de puntuació és el valor que es dona a cada aspecte, amb un valor numèric". (Cassany, 1996, p. 287)

Cassany presenta una forma de corregir i avaluar la qualitat del text escrit mitjançant una rubrica. No obstant "si el mestre considera algun aspecte és més important que la resta, pot variar-ne la composició i donar més punts. També es pot acordar una puntuació mínima imprescindible per a algun aspecte.

(Cassany, 1996, p. 287)

BAREM ANALITIC D'EXPRESSIO ESCRITA	
ADEQUACIO	
La presentació del text és clara i correcta.	1 Punt
S'utilitza el registre adequat: estàndard i formal.	1 Punt
El propòsit i l'objectiu són clars.	2 Punts
COHERENCIA	
El text conte només la informació necessària.	1 Punt
El text té l'estructura típica de la carta.	2 Punts
Els paràgrafs estan ben estructurats.	2 Punts
COHESIO	
Les comes i els punts estan ben utilitzats.	2 Punts
Us apropiat de les conjuncions i dels enllaços.	1 Punt
Els pronoms anafòrics estan ben usats.	2 Punts
CORRECCIO GRAMATICAL	
Correcció ortogràfica, sintàctica i lèxica	
0-1 falta	
2-5 faltes	5 Punts
6-10 faltes	4 Punts
11- 17 faltes	2 Punts
18 -24 faltes	1 Punt
+ 24 faltes	0 Punts

VARIACIÓ	0-5 Punts
Sintaxi: grau de complexitat	
Lèxic: riquesa, precisió.	
Recursos estilístics: variació.	

Aquesta maneta d'avaluar segons Cassany no cal que s'avaluen tots els textos així sinó que amb una o dos vegades al curs seria suficient.

En quan a l'avaluació del procés segons Cassany. 1996, p. 289 “consisteix a valorar el mètode de redacció de l'alumne/a, és a dir, les estratègies que utilitza, els processos cognitius...”

Per a l'autor 1996, p. 289, “es tracta d'una avaluació nova i molt desconeguda encara en el món escolar, s'ha de utilitzar una avaluació més qualitativa, basada en tècniques d'observació i recollida d'informació. Es fan entrevistes als alumnes, se'ls observa quan escriuen..., el més interessant és descobrir tendències, estils de treball i progressos en el procés de composició de cada alumne/a.

Per això proposa una rubrica per avaluar el procés de composició.

GUIÓ D'AVALUACIÓ DEL PROCÉS

Preguntes importants sobre el comportament:

1. Ha fet esborranys l'alumne/a? De quin tipus?
2. Ha revisat i reformulat el text? Ho ha fet sovint? Quin tipus de modificacions ha fet?
3. ha utilitzat alguna tècnica concreta de composició?

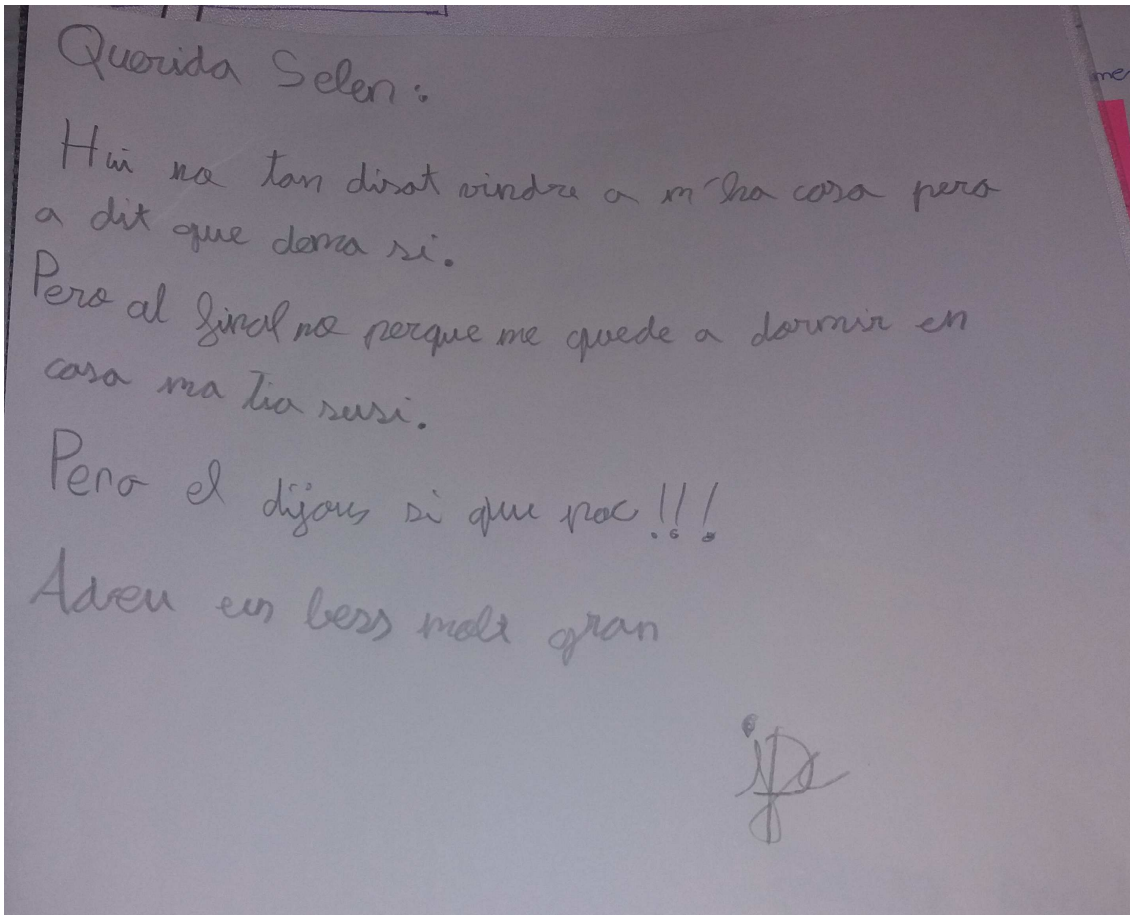
Altres aspectes a tenir en compte:

1. Les consultes que els alumnes hagin pogut fer companys o als mateix mestre/a.
2. Els llibres que hagi manejat i també la freqüència i l'aprofitament amb que els hagi utilitzat.
3. L'estat anímic de l'alumne/a.
4. El temps que hagi necessitat cada alumne per fer cada exercici.

Cal dir que aquest mètode de avaluació i correcció serveix sols per a textos comunicatius on hi haja un receptor.

Un exemple de avaluació per aquest mètode seria el següent:

Se li demana a una xiqueta de 9 anys que li escriga una carta a una amiga seua contant-li el que se lo ocrrega.

Per lo tant seguint els criteris de Cassany l'avaluació seria així:

- Adequació: 3 punts
- Coherència: 1 punt
- Cohesió: 2 punts
- Correcció gramatical: 5 punts
- Variació: 0 punts

El resultat seria que aquesta xiqueta ha obtingut 11 punts, havent un màxim de 31. Jo diria que el nivell és baix ja que no aplega a la meitat dels punts que hi ha en total.

Helmer Myklebust i Feldman

Per entendre a Feldman primer hem d'explicar a Helmer Myklebust ja que el primer fa una reformulació del plantejament de Myklebust.

Helmer Myklebust (1965) fonamenta teòricament la seva prova en el fet que els nens amb alteracions en la formulació escrita solen tenir dificultats en expressar les seves idees mitjançant l'escriptura, tot i exercir normalment en el llenguatge auditiu-verbal, la comprensió lectora i la habilitat per copiar paraules impreses. Això vol dir que alguns alumnes podrien convertir els seus pensaments a un sistema de símbols millor que a un altre i que els alumnes amb alteracions en la formulació escrita tindrien major dificultat en codificar els símbols visual-gràfics que els auditiu-verbals.

Helmer Myklebust (1965) diu que els alumnes amb una alteració en la ideació i productivitat poden passar diversos minuts abans d'iniciar una oració o composició. Poden ser capaços d'explicar històries i incidents relacionats, però no de traslladar els seus pensaments a símbols escrits. Per això Helmer Myklebust estableix una escala ascendent de quatre nivells d'abstracció: concret descriptiu, concret imaginatiu, abstracte descriptiu i abstracte imaginatiu.

“Per tal d'establir un criteri d'anàlisi de les discrepàncies entre l'acompliment oral i l'escrit des de un punt de vista clínic, Myklebust (1965) proposa comptar el nombre de paraules en les transcripcions orals i escrites sobre una mateixa lamina. El total de les paraules contades en la historia escrita generalment és menys que la meitat en els alumnes amb alteracions en la formulació escrita. D'altra banda, hi ha diferències aquests casos dels alumnes que escriuen amb menys paraules, però amb cohesió i consistència gracies a la seva capacitat de síntesis i abstracció”. (Helmer Myklebust, 1965. P.225)

Després d'explicar a Helmer Myklebust podem explicar a Feldman ja que aquest posteriorment va organitzar un seminari per a elaborar una escala de avaluació nacional del test i per a provar si les etapes establertes per Myklebust en relació a la escala de continguts eren aplicables a una lamina especifica o a qualsevol altre estímul gràfic en que es trobaren persones i objectes en interrelació. El estudi es va realitzar amb una mostra de 713 subjectes de 3 a 19 anys en Buenos Aires.

Les instruccions que els van donar eren que miraren en atenció la lamina i que dibuixen el que vegen. La lamina es va mostrar sols duran 5 minuts. A continuació, els van dir individualment:” conta que es el que has dibuixat” i es van gravar els relats dels xiquets.

Per aquesta prova el criteri de correcció era dividir en 5 nivells i assignar-li a cada nivell una puntuació. Els nivells eren: llenguatge sense referència a la lamina, enumeracions estàtiques, enumeracions dinàmiques, relacions inicials i relacions plenes.

Un exemple de Feldman en relació als nivells és: llenguatge sense referència a la lamina 0 punts, enumeracions estàtiques 2 punts, enumeracions dinàmiques 6 punts, relacions inicials 8 punts i relacions plenes 11 punts.

T.A.L.E.: test de anàlisi de lectoescriptura

El test consta de tres subtest o apartats: copia, dictat i escriptura espontània.

En la copia se li entrega al xiquet/a el registre d'escriptura i se li demana que copie tot el que hi ha a continuació de cada paraula. Ha d'escriure en la seua lletra normal i escriure sempre en minúscula.

Si el xiquet/a es molt xicotet pot escriure en lletra xicoteta, Per això, el examinador deu de quedar convençut de que el xiquet ho ha entès i de que no deu reproduir-se la lletra d'impremta, sinó que deu de escriure tota la fulla amb la seua lletra.

Duran la prova s'ha de cronometrar i apuntar-se la duració total de este subtest.

Per al dictat s'escollirà el text corresponent al nivell del xiquet/a.

“El examinador li dirà “ara escriu en esta pagina el que jo te dic”. El xiquet/a ha d'escriure a velocitat normal. No es deu dictar paraules per paraula, sempre s'han de dictar oracions. Si el subjecte sol·licita que se li torne a dir una paraula de nou, se li dictarà tota la oració implicada. De la mateixa manera que no deu repetir-se més de dos vegades”. (J.Toro, 2002. p.60)

J.Toro,n2002 diu que si el text dictat resulta difícil i en molts errors, se li tornarà a fer en un text de nivell inferior fins arribar al seu nivell. Se deu controlar i anotar-se la velocitat i el temps transcorregut.

En la escriptura espontània J.Toro, 2002 explica que se li demanarà que faja una redacció, és a dir, que escriga tot el que se li ocorrega. Si el xiquet no escriu, se li donaran una sèrie de temes possibles. Si la extensió del escrit es molt reduïda, el examinador deurà insistir fins que el subjecte continue. No se deu oblidar de que se pretén estudiar la “espontaneïtat” i “fluïdesa” de la escriptura d'aquest.

Al final del subtest se apuntarà el temps i es descriuran unes característiques relacionades en la magnitud i topografia de les diverses conductes del subjecte.

En quan a les normes d'avaluació de la escriptura J.Toro,n2002 proposa avaluar la sintaxis i el contingut expressiu entre altres.

“En la sintaxis, els errors sintàctics sols poden ser tinguts en compte en la escriptura espontània. Es precis considerar la relació que hi ha entre el nombre total d'errors i la major o menor extensió del escrit”. (J.Toro, 2002 p. 76).

“Els errors que tindrem que tindre en compte són: nombre, gènere, omissió de paraules, addició de paraules, substitució de paraules, temps, orden, estil telegràfic, incoherència i enumeració preservativa de oracions”. (J.Toro, 2002 p. 76).

Per últim en el contingut expressiu J. Toro, 2002 pretén qualificar certs aspectes positius de la sintaxis a partir de la escriptura espontània, que són els següents: oracions, nombre total de oracions escrites, qualificatius, adverbis i causa- conseqüència.

Per a concloure cal dir que aquests test (J.Toro, 2002. p.77) els errors que es facen per el subjecte, es precis procedir a la comparació dels resultats obtinguts en els de la població general. Per a d'això es deu recórrer a les graelles que se exponent en el annex 1.

J.Toro, 2002. p.77, diu que per a una correcta avaluació el examinador deu sumar els errors de cada tipus en cada un dels diferents apartats i el resultat de cada una de estes sumes s'ha de escriure en el apartat corresponent del quadernet de resultats.

Així mateix, es deuen sumar tots els errors, encara que siguen de diferent tipus i apartat, el resultat de estes sumes pot contrastar-se amb el de les taules que se exposen en el annex 1 i es deu escriure en el lloc que pertoca en el quadernet de resultats.

Es important dir que si un mateix error es fa dos vegades es comptabilitza com a dos errades.

S'ha de dir que aquest mètode és molt difícil avaluar-lo ja que és molt general. L'alumne/a no sap en cap moment quins són els criteris que van a avaluar i la instrucció no és clara.

Un exemple de correcció segons aquest mètode seria el següent:

ESCRITURA ESPONTANEA

Se llama Naiara tiene 9 años Es muy simpática pero habeces un poco mandona Es muy risueña tiene un perro y siempre te lo pasas bien con ella.

SINTAXIS (Escritura espontánea)
 n.º errores: 3 I (1); II (1-2); III (2-3); IV (2-3)

CONTENIDO EXPRESIVO (Escritura espontánea)
 Tiempo:

N.º oraciones		Calificativos	Adverbios	Causa-Cons.	TOTAL
<u>7</u>		<u>3</u>	<u>1</u>	<u>2</u>	<u>6</u>
I	4-5	I	1	0-1	1-2
II	6-7	II	2-3	0-1	3-4
III	10	III	3	1	5
IV	11-12	IV	4	1	6-7

Nivel alcanzado: IV Nivel alcanzado: IV

ESCRITURA: OBSERVACIONES Y CONCLUSIONES:

5. CONCLUSIONS

He de dir que la redacció es un exercici fonamental en la classe de llengua ja que es un exercici escolar que no te limitacions, exigeix creativitat i per conseqüència fomenta la creativitat i l'expressió en el alumnat, és un vehicle per a que l'alumnat reflexiona sobre temes variats e inclús sobre temes que li resulten difícils de expressar oralment, és a dir una manera de apropiar-se al xiquet/a i a la seua realitat i a la de l'aula, els textos comunicatius junt amb la redacció són propostes didàctiques complementaries.

Altra qüestió a tractar són els mètodes que s'utilitzen avui en dia on la majoria d'escoles i de mestres treballen només amb el mètode gramatical i tradicional i desconeixen l'existència de propostes diferents per a desenvolupar la capacitat expressiva i per conseqüència també desconeixen altres mètodes de correcció.

Els mètodes proposats pels autors esmentats abans són mètodes vàlids però molt generals i difícils d'avaluar objectivament, ja que el alumne/a no té una instrucció clara ni uns objectius clars.

Altre mètode per avaluar la redacció de una manera més precisa i clara és veure aquesta com una instrucció que li donem al xiquet/a.

Una instrucció molt general, no es pot prendre de manera seria pel mestre/a, ja que no existeix aprenentatge si el xiquet/a no té que superar alguna dificultat. Una instrucció és una formula breu que incita a la producció d'un text. Aquesta pot limitar el nombre de paraules, imposar rimes, mètriques... aquesta té algo de valla i algo de trampolí ja que obliga a un esforç per a botar el obstacle i al mateix temps dona el impuls per a botar-lo.

Algunes de les ventages que té el treball per instruccions són: permeteix comparar mostres ja que el comentari de l'activitat és fa en grup, permeteix sistematitzar i graduar perquè es pot adaptar la dificultat de la instrucció a les possibilitats del alumne/a. Premeteix avaluar de manera objectiva. Afavorir la emulació i la sana competència, és a dir, tots els xiquets/es juguen al mateix.

No obstant, per a una correcta redacció i per a que el alumnat gaudisca amb els escrits i estiga motivat es poden organitzar sessions en les que presenten les seues redaccions als companys/es, difondre eixos escrits, que cada xiquet/a tinga el seu quadern especial amb els seus escrits, utilitzar-la com a material a l'hora de fer dictats, lectures...

Per a poder fer una activitat correcta hi ha que prepara l'activitat abans de fer-la i pensar en l'aplicació en el aula.

En quan a la preparació de l'activitat el mestre/a deu fer l'activitat abans, ha de deixar els límits sempre clars, és a dir, el nombre d paraules o de paràgraf, etc. Si es fa una pluja d'idees es poden

anar anotant en la pissarra i per últim els temes proposats han de ser reals, que estiguin prop dels xiquets/es i que se adapten a la realitat de l'aula.

Pel que fa a l'aplicació, un activitat de escriptura necessita temps, ha de ser ben explicada, s'ha de deixar temps per a escriure en silenci, llegir les mostres, comentar-les i corregir-les si cal.

He de dir que la lectura de mostres hi ha que llegir-les en veu alta intercanviant-les, ja que millora la cal·ligrafia, se practica la lectura en veu alta. Si el xiquet/a ho desitja, el autor/a pot permaneixer en anònim.

Un exemple clar de aquest mètode seria:

Instrucció que li done al xiquet/a: *Escriu un text de 50 paraules en el que hi hagen 10 adjectius i tracte sobre la naturalesa.*

En aquesta instrucció el que avaluaré serà que hi hagen 50 paraules 10 adjectius i tracte sobre la naturalesa, no podré avaluar cap cosa més perquè no ho he dit en la instrucció per tant el alumne/a no sap el que demana el mestre/a si no ho diu. Per exemple:

Té 50 paraules	1 Punt
Té 10 adjectius	1 Punt
El tema és la naturalesa	1 Punt

Si el alumne/a ha aconseguit els 3 punts ho te perfecte, si no haurà de tornar a fer l'escrit fins que tinga tot el que es diu en la instrucció dita.

20. BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

- Cassany, D.; Luna, Marta y Sanz, Glòria. *Enseñar lengua*. Barcelona, Ed. Graó, 1996, 559 p. Reimpresión 3ª: 1996.
- Cassany, D. *Reparar l'escriptura* : didàctica de la correcció de l'escrit. Barcelona : ICE de la Universitat de Barcelona : Graó, 1993. 1a ed.
- Condemarin, Mabel; Chaswick, Mariona. *“La enseñanza de la escritura”*. Madrid 1990. Col·lecció Aprendizaje ; 56.
- Iglesias, Gustavo. *“Enfoques didácticos de enseñanza de la redacción y composición”*. Universidad metropolitana de ciencias de la educación. <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:bsuo91dRJe0J:www.revisor10.com.br/24h/pessoa/temp/anexo/1/170/152.doc+&cd=1&hl=ca&ct=clnk&gl=es>
- Toro, Josep. *T.A.L.E. : test de análisis de lectoescriptura*. Madrid, 2002. Col·lecció Aprendizaje; 18.

BIBLIOGRAFIA RECOMANADA

- HERNÁNDEZ, A., QUINTERO, A. (2001).
Comprensión y composición escrita. Estrategias de aprendizaje. Madrid: Síntesis.
- SERRANO, J., MARTÍNEZ, J.E., (Coords) (1997).*Didáctica de la Lengua y literatura*. Barcelona. Oikos-Tau